

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.086/2020/5.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Nagy János Árpád ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Szalainé dr. Szántai Katalin ügyvéd ((címe))

A per tárgya:

Jubileumi jutalom kifizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szolnoki Törvényszék 15.M.70.065/2020/12.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 15.M.70.065/2020/13.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 42 405 (negyvenkettőezer-négyszázöt) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 106 848 (százhatyzer-nyolcszáznegyvennyolc) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperessel. Jogviszonyának kezdő időpontja 1980. augusztus 1. napjában került meghatározásra. Havi alapilletménye 2019. január 1-től 267 122 forint volt.

[2] A felek a felperes közalkalmazotti jogviszonyát 2019. június 30-án közös megegyezéssel megszüntették. A megszüntetés időpontjában a felperes nem minősült nyugdíjasnak.

[3] Az alperes a felperes részére nem fizette ki a 40 éves közalkalmazotti jogviszonnyal járó jubileumi jutalmat arra figyelemmel, hogy a jogviszonya megszűnésekor nem felelt meg a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 294. § (1) bekezdés g) pontjában foglalt nyugdíjas munkavállaló feltételeinek.

A kereset és az ellenkérelem

[4] A felperes a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest elmaradt jubileumi jutalom címén 1 335 610 forint, valamint ezen összeg késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére. Keresetét a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 78. § (1) és (4) bekezdésére, a 2011. évi CLXVII. törvény 2. § (2) bekezdésére alapította. Arra hivatkozott, hogy teljesíti azokat a jogszabályi feltételeket, amelyek alapján öt havi illetménynek megfelelő jubileumi jutalomra jogosult, ugyanis több mint 35 év közalkalmazotti jogviszonnyal rendelkezik és nyugdíjasnak minősül, hiszen korhatár előtti ellátást kíván igénybe venni, amelynek megállapítására, folyósítására, a szolgálati idő megállapítására az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni.

[5] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult. Azt nem vitatta, hogy a felperes több mint 35 éves szolgálati idővel rendelkezik, illetve, hogy közalkalmazotti jogviszonya megszűnt, azt azonban igen, hogy a felperes a jogviszonya megszűnésének időpontjában nyugdíjas lett volna. E körben kiemelte,

a 2011. évi CLXVII. törvény 2. § (2) bekezdése konkrétan nevesíti azokat az esetköröket, amikor az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat alkalmazni kell, ezek között nem szerepel a jubileumi jutalom megítélése. Utalt továbbá arra, a felperes azért sem jogosult a jubileumi jutalomra, mert jogviszonya nem felmentéssel szűnt meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogutóda, a Szolnoki Törvényszék 15.M.70.065/2020/12. szám alatti ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt 81 100 forint illeték az állam terhén marad, illetve kötelezte a felperest 60 780 forint perköltség alperes részére történő megfizetésére.

[7] Rámutatott, – miután a perben egyedül ez volt vitás – abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes a jogviszonya megszűnése időpontjában nyugdíjasnak minősült-e. E tekintetben elsőként arról foglalt állást, a felperes megfelelt-e az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pontjában foglalt feltételek valamelyikének. Miután egyik feltétel fennálltát sem látta megállapíthatónak, azt vizsgálta, a jelen perben alkalmazható-e a 2011. évi CLXVII. törvény 2. § (2) bekezdése, az abban foglaltak az öregségi nyugdíjas jogi definíciójának meghatározásakor figyelembe vehetők-e. Kiemelte, e jogszabályi rendelkezés taxatív felsorolt esetköröket jelöl meg, amelyeket kiterjesztően nem lehet értelmezni, ezért kizárólag az e bekezdésben felsoroltak valamelyikének fennállása esetén lehet az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat alkalmazni. Nem értett egyet azzal a felperesi érveléssel, hogy a szolgálati idő meghatározása és számítása miatt jogosult a 40 éves jubileumi jutalomra, ugyanis érvelése szerint a Kjt. 78. § (4) bekezdése nem azt írja elő, hogy akkor jogosult valaki jubileumi jutalomra, ha a közalkalmazotti jogviszony megszűnése és a legalább 35 évi közalkalmazotti jogviszony mellett az öregségi nyugdíjhoz megfelelő szolgálati idővel rendelkezik, hanem konkrétan azt követeli meg, hogy a megszűnés időpontjában nyugdíjasnak kell minősülnie. A nyugdíjasnak minősülést nem kizárólag a megfelelő időtartamú szolgálati idő fennállása határozza meg, ahhoz egyéb feltétel fennállása is szükséges. Ezért nem tudta elfogadni azt a felperesi érvelést, miszerint önmagában abból, hogy a korhatár előtti ellátáshoz szolgálati idő számítása és meghatározása vonatkozásában öregségi nyugdíjasnak minősül, automatikusan az következne, részére jubileumi jutalom jár. Miután az előbbi jogkérdésben kellett állást foglalnia, a felperes által indítványozott, a jogviszonya megszüntetésével kapcsolatos dokumentumok csatolására vonatkozó bizonyítási indítvány teljesítését nem látta szükségesnek.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az ítélettel szemben a felperes élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatását és az alperes 1 335 610 forint jubileumi jutalom, valamint annak késedelmi kamata

megfizetésére kötelezését kérte. Perköltségigényt is előterjesztett. Felülbírálati jogkörként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés d) pontjában foglaltakat nevesítette, nyilatkozata tényleges tartalma szerint azonban a c) pont szerinti felülbírálati jogkör alkalmazását kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Pp. 346. §-ára, a Kjt. 78. § (1), (2) és (4) bekezdésére, az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pontjára és a 2011. évi CLXVII. törvény 2. § (2) és (4) bekezdésére, illetve 4. § f) pontjára utalt.

[9] Kiemelte, a bíróságnak a Kjt. 78. § (4) bekezdésében írt három feltétel fennálltát kellett vizsgálnia, ebből kettőt a felek nem vitattak: a közalkalmazotti jogviszony megszűnését, illetve a felperes részéről a 35 év közalkalmazotti jogviszony meglétét. Rámutatott, a harmadik feltétel, a nyugdíjasnak minősülés tekintetében az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pontja alapján az elsőfokú bíróság a felperes nyugdíjasnak minősülését nem látta megállapíthatónak, ezért vizsgálta a 2011. évi CLXVII. törvény 2. § (2) bekezdésének alkalmazhatóságát. Kifogásolta, bár az elsőfokú bíróság kifejtett álláspontja szerint a nyugdíjasnak minősülést nem kizárólag a megfelelő időtartamú szolgálati idő fennállása határozza meg, ahhoz több, egyéb feltétel fennállása is szükséges, az egyéb körülmények vizsgálatát azonban nem végezte el. Hivatkozása szerint ezért az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. Hangsúlyozta, keresetét arra alapította, hogy a 2011. évi CLXVII. törvény 2. § (2) bekezdése egyenlőségjelet tesz a nyugdíjasnak minősülés és a korhatár előtti ellátásra jogosultság között az ott felsorolt körben, kibővíve ezzel az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pontja szerinti nyugdíjas meghatározást. Ez pedig mint különös szabály előbbre való, mint az általános, ezáltal kiegészíti egyes esetkörökben azt, amit az Mt. megfogalmaz. Ezt látta megerősítve a 2. § (4) bekezdésében foglaltakkal, amelyből arra következtetett, a korhatár előtti ellátás folyósítására és megszüntetésére, valamint a munkáltató fizetési kötelezettségére és a visszatérítésre az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat, és egyéb kormányrendeletekben foglalt szabályokat is megfelelően alkalmazni kell. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a jogkérdés eldöntésénél figyelemmel kellett volna lennie arra, hogy a 2011. évi CLXVII. törvény a korhatár előtti ellátás tekintetében egyes esetkörökben ugyanazt az elbírálást írja elő az ellátásra jogosultak körében, mint a nyugdíjasok vonatkozásában.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perbeni jogkérdést az anyagi jogszabályok megfelelő értelmezésével döntötte el, amikor az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pontja, a 2011. évi CLXVII. törvény 2. § (2) bekezdése és a Kjt. 78. § (4) bekezdése összevetésével arra a megállapításra jutott, hogy a felperes a közalkalmazotti jogviszony megszűnésének időpontjában nem minősült nyugdíjasnak. Rámutatott továbbá, tekintettel arra, hogy a felperesi fellebbezés sem az ítéleti tényállás vonatkozásában, sem az idézett anyagi jogszabályok tekintetében nem tartalmaz olyan nyilatkozatot, hivatkozást, amelyet az elsőfokú bíróság érdemben ne vizsgált volna, a fellebbezés alaptalan.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[11] A fellebbezés alaptalan.

[12] Az ítéltábla – kötelező hatályon kívül helyezési ok fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre, azok korláta között gyakorolta. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A fellebbezésben és fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[13] Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a felek nyilatkozataira tekintettel a jelen perben azt kellett vizsgálnia, a felperes a közalkalmazotti jogviszonya megszűnése időpontjában nyugdíjasnak minősült-e, a felek ugyanis a Kjt. 78. § (4) bekezdésében a 40 éves jubileumi jutalom 40 év közalkalmazotti jogviszony elérését megelőző kifizetésének feltételei közül ennek az egy feltételnek a fennálltát értékelték eltérően.

[14] A Kjt. 78. § (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik: „Ha a közalkalmazott közalkalmazotti jogviszonya – a 25. § (2) bekezdés b) pont 1) alpontja szerinti áthelyezés vagy a g) pont ga) alpontja szerinti rendkívüli felmentés kivételével – megszűnik, és legkésőbb a megszűnés időpontjában nyugdíjasnak minősül [Mt. 294. § (1) bekezdés g) pont], vagy felmentésére a 30. § (4) bekezdése alapján kerül sor, továbbá legalább 35 év közalkalmazotti jogviszonnyal rendelkezik, a 40 éves közalkalmazotti jogviszonnyal járó jubileumi jutalmat részére a jogviszony megszűnésekor ki kell fizetni.” Kiemelendő, e jogszabályi rendelkezés egyértelműen megjelöli, hogy az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pontja alapján kell a nyugdíjasnak minősülést megítélni. Ez pedig kimondja, hogy nyugdíjas munkavállaló, aki

ga) az öregségi nyugdíjkorhatárt betöltötte és az öregségi nyugdíjhoz szükséges szolgálati idővel rendelkezik (öregségi nyugdíjra való jogosultság),

gb) az öregségi nyugdíjkorhatár betöltése előtt öregségi nyugdíjban részesül,

gc) a Magyar Alkotóművészeti Közalapítvány által folyósított ellátásokról szóló Kormányrendelet alapján folyósított öregségi, rokkantsági nyugdíj segélyben (nyugdíjban) részesül,

gd) egyházi jogi személytől egyházi, felekezeti nyugdíjban részesül,

ge) öregségi, munkaképtelenségi járadékban részesül,

gf) növelt összegű öregségi, munkaképtelenségi járadékban részesül, vagy

gg) rokkantsági ellátásban részesül.

[15] Az előbbi jogszabályi rendelkezés kimerítő felsorolást tartalmaz, tehát kizárólag a felsorolásban szereplő esetekben tekinthető a munkavállaló nyugdíjasnak. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság úgy, hogy a felperes a felsorolt feltételek egyikének sem felel meg. Nem vitásan ugyanis az öregségi nyugdíjkorhatárt nem töltötte be, ezzel ellentétes előadást a felperes maga sem tett, de ez a perben rögzített személyi adataiból is kikövetkeztethető. A felperes arról sem nyilatkozott, hogy az öregségi nyugdíjkorhatár betöltése előtt öregségi nyugdíjban részesült volna vagy a Magyar Alkotóművészeti Közalapítvány által folyósított ellátásokról szóló Kormányrendelet alapján részesülnek öregségi, rokkantsági nyugdíjsegélyben, vagy egyházi jogi személytől kapna egyházi, felekezeti nyugdíjat, illetve öregségi, munkaképtelenségi járadékban, növelt összegű öregségi, munkaképtelenségi járadékban vagy rokkantsági ellátásban részesülne. Az előbbiek miatt egyértelműen kizárható, hogy a felperes a jubileumi jutalom 40 évet megelőző kifizetéséhez előírt jogszabályi rendelkezés alapján nyugdíjasnak minősüljön.

[16] A felperes hivatkozására figyelemmel azonban az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta, a nyugdíjasnak minősülés szempontjából alkalmazható-e a 2011. évi CLXVII. törvény 2. § (2) bekezdése. E jogszabályi rendelkezés szerint, ha e törvény, vagy a végrehajtására kiadott Kormányrendelet másként nem rendelkezik, az igényérvényesítésre, a korhatár előtti ellátás és a szolgálati járandóság megállapítására, folyósítására, a szolgálati idő meghatározására és számítására, a korhatár előtti ellátás igénybevételéhez szükséges, foglalkozáshoz kötött kedvezményre jogosító idő, korkedvezményes idő megállapítására és igazolására, a jogorvoslatra, az eljárási költségek viselésére, a jogalap nélküli ellátás visszafizetésére és megtérítésére, a késedelmi kamat megtérítésére, az adatszolgáltatási és bejelentési kötelezettségre, a mulasztási bírságra, a tartozás elengedésére, mérséklésére és fizetési kedvezmény engedélyezésére, a végrehajtásra, valamint az adatkezelésre, az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni azzal, hogy ahol az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabály nyugellátást vagy nyugdíjat említ, azon korhatár előtti ellátást, illetve szolgálati járandóságot kell érteni. Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság azon álláspontjával – amely egyezik az alperesi érveléssel – miszerint e jogszabályi rendelkezés is kimerítő, taxatív felsorolást tartalmaz, meghatározva az érintett esetköröket, amelyeket kiterjesztően nem lehet értelmezni. Tehát kizárólag a 2. § (2) bekezdésében felsoroltak valamelyikének fennállása esetén lehet az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat alkalmazni. A felsorolt esetkörök azonban nem tartalmazzák a közalkalmazotti jubileumi jutalomra való jogosultságot, így e körben – szemben a felperesi érveléssel – nem lehet a nyugdíjasnak minősülés és a korhatár előtti ellátásra jogosultság között egyenlőségelet tenni. Tévesen hivatkozott tehát a felperes arra, hogy az előbbi jogszabályi rendelkezés kibővíténé az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pontja szerinti nyugdíjas meghatározást és mint különös szabály előbbre való lenne, mint az Mt. általános szabálya.

[17] A felperes abban is tévedett, hogy álláspontját alátámasztaná a 2. § (4) bekezdése. Ez ugyan valóban ismételten utal arra, hogy a korhatár előtti ellátás folyósítására és megszüntetésére, valamint a munkáltató fizetési kötelezettségére és a visszatérítésre az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat és ezen túl egyéb jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell, e jogszabályi rendelkezés sem vonja azonban szabályozási körébe a jubileumi jutalmat. A jogszabályi rendelkezés megfogalmazásából nyilvánvalóan kitűnik, hogy a munkáltató fizetési kötelezettsége és a visszatérítés a korhatár előtti ellátással, nem pedig a jubileumi jutalommal kapcsolatos kötelezettségekre vonatkozik. Az tehát, hogy a 2011. évi CLXVII. törvény a korhatár előtti ellátás intézménye tekintetében egyes esetkörökben ugyanazt az elbírálást írja elő, mint a nyugdíjasok esetében, nem jelenti azt,

hogy a felsorolt esetkörökön túl a közalkalmazotti jubileumi jutalom tekintetében a nyugdíjas fogalmát azonosítani kellene a korhatár előtti ellátásra jogosult fogalmával.

[18] Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy a felperes esetében nem állnak fenn teljeskörűen a Kjt. 78. § (4) bekezdésében foglalt feltételek, ezért a felperes nem jogosult a 40 éves jubileumi jutalomra. Az elsőfokú bíróság ítélete tehát érdemben helyes volt, ezért azt a bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes ügyvédi munkadíjból álló, felszámított perköltségét megfizetni.

[20] A fellebbezési eljárásban felmerült, de a 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontján alapuló tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján meghatározott összegű eljárási illeték a felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosultsága miatt a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében marad az állam terhén.

Szeged, 2021. március 17.

Dr. Szeghő Katalin s.k.
Erzsébet s.k.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Zanócné dr. Ocskó

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró